

CREDO

SZIVERI JÁNOS

„... mint Pilátus a krédóba.”

Itt a vérgyár
a nyár
vakmelegében.

A levegőben füst és korom
a forgótöke. S eme televényfejen
árkot hasító kondenzált köröm.

Bár mindezt másként szeretném akarni —
nehéz a szennyet a mélyből kivakarni —,
csupán ennyire telik létipari fantáziámból.
Mint afféle hidegtű az élet alap(mű)anyagán,
e törvénytelenül néptelen téren,
„kimérten” ellenállok.

(Fölhatalmazva arra is: mindezzel visszaéljek;
megvakult zsebtükör a lélek.) Valahol a bőr
alatt, mint mozdony, tolat a mindennapi kényszer,
bolond szeszély, ami *belőlem* tevők össze. —
Tehát a metszéspont adott:
mások által vagyok kíméletlenül körülírva.

— Mintha
ama szédítő fortély,
mindenkori furfang más lenne,
akár *valóval* szemben az *átom*,
holmi kimutatható testcsel —
eljátszadozik vérünk a testtel.

(Fúr a féreg —

lehet ez is egyféle lekötött szemlélet:
méreg, vagy tiszta forrás.)

És hol találsz immár ép gyümölcsöt?

Mint semmivel töltött oszcilláló üreg —
rím, kép vagy bármi csoda —,

röpül, röpül az ostoba kéreg. (Ha költőien mellébeszéllek!)

Megfertőzött, lásd, mindent az önként választott permet;
kiürítettük egyszersmind e világfelváltó termet.

S ha a versfolyam megszakad,

mit tegyek itt a fénykörön belül?

Mint aki kihűlt olvasztótégelyben ül.

— Közelebb húzódok hozzád.

Csak kibírjuk valahogy eme nyolcadik napot.